

[Strona Główna](#) > ... > [Wszczęcie Postępowania Sądowego](#) > [Europejski Atlas Sądowy W Sprawach Cywilnych](#) [Rozporządzenie Bruksela I \(wersja Przekształcona\)](#) > [Croatia](#)

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona)

Chorwacja

Chorwacja

WYSZUKIWANIE WŁAŚCIWYCH SĄDÓW I URZĘDÓW

Za pomocą tej wyszukiwarki można wyszukiwać sądy i urzędy posiadające kompetencje w odniesieniu do konkretnych europejskich instrumentów prawnych. Należy pamiętać o tym, że choć dokładamy wszelkich starań, aby wyniki były jak najdokładniejsze, mogą istnieć wyjątki, w przypadku których kompetencje nie zostały określone.

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

Osoba trzecia niebędąca stroną sporu otrzymuje zawiadomienie o wszczęciu procesu (przypozwanie), w którym informuje się ją, że rozstrzygnięcie danego sporu może mieć na nią pośredni wpływ. Jeżeli powód lub pozwany mają obowiązek zawiadomić osobę trzecią w celu wywołania określonego skutku na gruncie prawa cywilnego, mogą tak uczynić w każdym czasie – zanim zostanie wydane prawomocne orzeczenie – w drodze złożenia oświadczenia w sądzie cywilnym, przy jednoczesnym uzasadnieniu przypozwania i wskazaniu stanu sprawy. Strona, która przypozwała osobę trzecią, nie może wykorzystać tego faktu na potrzeby zawieszenia postępowania, przedłużenia terminów lub odroczenia posiedzenia.

Osoba trzecia, która ma interes prawny w tym, aby sprawa została rozstrzygnięta na korzyść jednej ze stron, może się do niej przyłączyć, ale nie jest do tego zobowiązana. Jeżeli osoba trzecia podejmie decyzję o interwencji, składa oświadczenie ustne o wstąpieniu do sprawy (interwencja) na rozprawie lub zgłasza to w piśmie doręczanym obu stronom. Osoba trzecia, która przystępuje do procesu, nie staje się stroną postępowania, ale uzyskuje status interwenienta zobowiązanego do zaakceptowania stanu sprawy zastanego w chwili przystąpienia; czynności interwenienta nie mogą pozostawać w sprzeczności z czynnościami strony, do której interwenient przystąpił.

W prawie chorwackim wyróżnia się trzy rodzaje interwenientów: interwenient zwykły, interwenient o statusie jedyne go współuczestnika (skutki prawne wyroku dotyczą zarówno interwenienta, jak i strony postępowania) oraz interwenient *sui generis* (prokurator i służby socjalne). Jeżeli nie wskazano rodzaju interwenienta, domniemywa się, że chodzi o interwenienta zwykłego.

Prawomocne orzeczenie wydane w procesie, o którym zawiadomiono osobę trzecią lub w którym uczestniczyła ona jako interwenient, wywołuje skutek prawny wobec osoby trzeciej – zwyczajowo nazywany skutkiem interwencji (*intervencijski efekt*). Osoba trzecia może odwrócić ten skutek w drodze zgłoszenia zarzutu, że proces był prowadzony wadliwie (*exceptio male gesti vel conducti processus*). Jeżeli zostaje zatem wszczęte nowe postępowanie sporne przeciwko osobie trzeciej, którą zawiadomiono o procesie lub która uczestniczyła w sporze, ta osoba trzecia nie będzie mogła w nowym procesie – w toku rozstrzygnięcia sporu ze stroną, do której przystąpiła w poprzednim postępowaniu – podnieść, że kwestie sporne przedstawione w sądzie we wcześniejszym postępowaniu zostały błędnie rozstrzygnięte. Prawomocne orzeczenie nie wywiera

bezwzględny skutku wobec interwenienta.

Jeżeli strona dokonała czynności procesowych, wiedząc, że pogorszą one jej sytuację procesową lub jeżeli nie dokonała czynności procesowych, będąc świadoma w świetle dostępnych zarzutów, że mogłyby poprawić jej sytuację procesową, lub jeżeli zniweczyła czynności procesowe interwenienta, które były korzystne dla niej lub dokonała czynności, które pozostawały z nimi w sprzeczności, skutek interwencji uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia w sporze między stroną, do której interwenient przystąpił, a stroną przeciwną, może być podważony w odniesieniu do interwenienta uczestniczącego we wcześniejszym postępowaniu.

Zakłada się, że interwenientowi zezwolono na dokonanie w postępowaniu czynności, które mogłyby przyczynić się do bardziej korzystnego wyniku postępowania, chyba że w odniesieniu do sprzeciwu złożonego przez interwenienta uczestniczącego we wcześniejszym postępowaniu stwierdzono inaczej.

Przypozwanie wywołuje skutki procesowe i materialne w sferze prawa cywilnego. Strona, która dokonała przypozwania, może przywołać w późniejszym postępowaniu spornym przeciwko przypozwanej stronie trzeciej „skutek interwencji” prawomocnego wyroku, niezależnie od tego, czy osoba trzecia wstąpiła do postępowania jako interwenient (na przykład, jeżeli sprawca nie uczestniczył w charakterze interwenienta w postępowaniu między stroną poszkodowaną a ubezpieczycielem – nawet jeżeli ubezpieczyciel zwrócił się do niego, aby tak uczynił – nie może podnieść zarzutów w postępowaniu regresowym prowadzonym przeciwko niemu przez ubezpieczyciela, które mógł być podnieść w postępowaniu między ubezpieczycielem a stroną poszkodowaną). Okoliczność zawiadomienia o toczącym się procesie jest istotna, jeżeli chodzi o przerwanie biegu przedawnienia, odroczenie terminu wymagalności i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych w przypadku produktów wadliwych.

Okoliczność, że strona trzecia została przypozwana, nie ma wpływu na stosunek między stroną trzecią a przeciwnikiem procesowym strony, do której dołączył interwenient, z wyjątkiem sytuacji, w której strona trzecia zdecydowała się przyłączyć do sprawy jako interwenient.

Art. 74 – Opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania

Postępowanie egzekucyjne w Republice Chorwacji zostało uregulowane ustawą o postępowaniu egzekucyjnym (Ovršni zakon) (dziennik urzędowy Republiki Chorwacji – „Narodne novine” nr 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17).

Ustawa reguluje postępowanie mające zastosowanie do egzekucji roszczeń na podstawie tytułów egzekucyjnych (*ovršni postupak*). Agencja Finansowa (Financijska agencija; zwana dalej „FINA”) – będąca osobą prawną – przeprowadza postępowania egzekucyjne na podstawie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym i ustawy regulującej postępowanie egzekucyjne w odniesieniu do środków finansowych. W postępowaniu egzekucyjnym uczestniczą również pracodawcy, chorwacki Urząd Ubezpieczeń Społecznych i inne podmioty wskazane w przepisach prawa.

Właściwość rzeczową w sprawach dotyczących postępowania egzekucyjnego, z wyjątkiem spraw, które zostały wyraźnie powierzone innemu sądowi, organowi lub osobie, przysługuje sądom rejonowym (*općinski sudovi*). Sądy, którym przysługuje właściwość do zarządzenia postępowania egzekucyjnego, są również właściwe do rozpatrywania środków zaskarżenia od postanowień o egzekucji lub innych orzeczeń, które wydano w postępowaniu egzekucyjnym. Właściwość miejscowa określona przez ustawę o postępowaniu egzekucyjnym jest wyłączna (np. właściwość miejscowa do rozstrzygnięcia w sprawie wniosków o wszczęcie egzekucji z nieruchomości oraz przeprowadzenia odpowiedniego postępowania egzekucyjnego przysługuje sądowi, w którego okręgu położona jest dana nieruchomość).

Postępowanie egzekucyjne w pierwszej i drugiej instancji przeprowadza sąd w składzie jednoosobowym, a zatem orzeczenia są również wydawane w składzie jednoosobowym, z wyjątkiem sytuacji – przewidzianych w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym – w których to notariusz prowadzi postępowanie i wydaje orzeczenie.

Postępowanie wszczyna wierzyciel egzekucyjny, który składa wniosek o wszczęcie egzekucji do właściwego sądu na podstawie tytułu egzekucyjnego. Wyjątkiem od tej reguły jest sytuacja, w której wierzyciel egzekucyjny składa wniosek o bezpośrednią egzekucję do Agencji Finansowej na podstawie tytułu egzekucyjnego (np. prawomocny wyrok sądowy). Jest to dopuszczalne wyłącznie w przypadku egzekucji roszczenia pieniężnego dłużnika egzekucyjnego (bezpośrednia egzekucja roszczenia pieniężnego). W tym przypadku – zamiast wydania

postanowienia o egzekucji – FINA przesyła dłużnikowi egzekucyjnemu odpis wniosku wierzyciela zawierający wszystkie informacje.

Przedmiotem egzekucji są rzeczy i prawa, z których można prowadzić egzekucję na podstawie przepisów prawa w celu wyegzekwowania roszczenia. Środki egzekucji to czynności egzekucyjne, środki służące zabezpieczeniu interesu prawnego bądź kombinacja wspomnianych czynności lub środków stosowanych w celu egzekucji roszczeń lub ich zabezpieczenia na podstawie przepisów prawa.

Sąd zarządza egzekucję za pomocą środków wskazanych we wniosku o wszczęcie egzekucji lub z rzeczy określonych w tym wniosku. Jeżeli na potrzeby egzekucji zostało wskazanych kilka środków lub rzeczy, sąd – na wniosek dłużnika egzekucyjnego – ograniczy egzekucję do jednego z tych środków lub jednej z rzeczy, jeżeli wystarczą one do zaspokojenia roszczenia.

To, czy rzecz lub prawo może być przedmiotem egzekucji lub czy do egzekucji danej rzeczy lub prawa mają zastosowanie ograniczenia, rozpatruje się na podstawie okoliczności w chwili wniesienia wniosku o wszczęcie egzekucji.

Art. 212 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym szczegółowo reguluje postępowanie w odniesieniu do środków finansowych wyłączonych spod egzekucji lub w odniesieniu do których egzekucja jest ograniczona, a art. 241 i art. 242 tej ustawy określają szczegółowe zasady dotyczące wyłączenia i ograniczenia egzekucji w odniesieniu do majątku osób prawnych. Jedną z podstawowych zasad postępowania egzekucyjnego stanowi, że w sytuacji gdy sąd zarządza egzekucję lub środki bezpieczeństwa, spoczywa na nim obowiązek uwzględnienia kwestii godności dłużnika egzekucyjnego oraz zapewnienia, by negatywne skutki egzekucji wobec dłużnika egzekucyjnego były minimalne.

Od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji można wnieść środek zaskarżenia, o ile ustawa o postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi inaczej. Egzekucji się nie odracza, gdy zostaje wniesiony w należyтым czasie dopuszczalny środek zaskarżenia od orzeczenia sądowego dotyczącego egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego. Środek zaskarżenia należy złożyć w terminie ośmiu dni od daty doręczenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji, o ile ustawa o postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi inaczej, lub w terminie trzech dni w przypadku sporów dotyczących weksli lub czeków.

Wszystkie roszczenia, które zostały uwzględnione w prawomocnym orzeczeniu, decyzji innego właściwego organu publicznego, ugodzie zawartej przed sądem lub innym właściwym organem lub w akcie notarialnym, przedawniają się po 10 latach – w tym roszczenia o krótszym terminie przedawnienia przewidzianym przez prawo w innych okolicznościach.

Roszczenia, które nie zostały uwzględnione w prawomocnym orzeczeniu sądowym, decyzji innego właściwego organu publicznego, ugodzie zawartej przed sądem lub innym właściwym organem lub w akcie notarialnym, ulegają przedawnieniu po pięciu latach, z wyjątkiem gdy w przepisach prawnych przewidziano inny termin.

Trzyletni termin przedawnienia od dnia, w którym płatność staje się należna, ma zastosowanie do roszczeń o świadczenia okresowe, które stają się należne w rocznych lub krótszych okresach, niezależnie od tego, czy są to roszczenia okresowe o charakterze akcesoryjnym, takie jak roszczenia o odsetki, czy roszczenia okresowe odnoszące się do samego prawa, takie jak roszczenia alimentacyjne. Ta sama zasada ma zastosowanie do dożywotnich emerytur kapitałowych, w których przypadku suma główna i odsetki są wypłacane po równo, w uprzednio określonych kwotach, jednak nie do płatności ratalnych lub do innych przypadków częściowego spełnienia świadczenia.

Prawo, z którego wynika roszczenie okresowe, przedawnia się po upływie pięciu lat, począwszy od dnia, w którym najdawniejsze niezaspokojone roszczenie stało się wymagalne. Przedawnieniu nie podlegają roszczenia alimentacyjne.

Wzajemne roszczenia wynikające z umów handlowych dotyczących obrotu towarami i świadczenia usług – tj. umów dotyczących obrotu towarami i świadczenia usług zawartych między przedsiębiorcą a podmiotem prawa publicznego – oraz roszczenia kompensacyjne z tytułu kosztów poniesionych na podstawie tych umów przedawniają się po trzech latach. Termin przedawnienia stosuje się odrębnie do każdego przypadku dostawy towarów, wykonania dzieła lub świadczenia usług. Roszczenia z tytułu czynszu – niezależnie od tego, czy miały być płatne okresowo czy jednorazowo – przedawniają się po trzech latach. Roszczenia odszkodowawcze

przedawniają się po trzech latach od chwili, w której poszkodowany dowiedział się o szkodzie oraz sprawcy szkody. W każdym przypadku roszczenia te przedawniają się po pięciu latach od chwili, w której doszło do powstania szkody. W przypadku gdy szkodę spowodował czyn karalny, a przepis prawa karnego dotyczący ścigania tego czynu przewiduje dłuższy termin przedawnienia karalności – roszczenie odszkodowawcze przeciwko sprawcy przedawnia się po upływie terminu przedawnienia ścigania.

Roszczenia dotyczące dostaw elektryczności, ciepła, gazu, wody, usług kominiarskich i porządkowych przedawniają się po roku, w przypadku gdy usługi zostały zrealizowane na potrzeby gospodarstwa domowego, stacji radiowej oraz stacji radiowo-telewizyjnej do użytku przez odbiorcę stacji radiowej lub użytkownika telewizora. Jednoroczny termin przedawnienia ma zastosowanie do roszczeń służb pocztowych, telegraficznych i telefonicznych z tytułu świadczenia usług telefonicznych oraz usług związanych z wykorzystaniem skrzynek pocztowych, jak również innych roszczeń z tytułu kwot płatnych co trzy miesiące lub w krótszych okresach oraz roszczeń z tytułu subskrypcji tytułów prasowych, przy czym termin w tym ostatnim przypadku oblicza się od końca okresu subskrypcji na daną publikację.

Roszczenia posiadacza polisy ubezpieczeniowej lub osoby trzeciej objętej umową ubezpieczenia na życie przedawniają się po pięciu latach, a roszczenia z tytułu innych umów ubezpieczeniowych – po trzech latach, przy czym termin oblicza się od pierwszego dnia po zakończeniu roku kalendarzowego, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenia ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczeniowej przedawniają się po trzech latach. Termin przedawnienia roszczenia, które ubezpieczyciel może wysunąć wobec osoby trzeciej odpowiedzialnej za zmaterializowanie się ryzyka, zaczyna biec i wygasa w tym samym czasie co roszczenie osoby ubezpieczonej wobec osoby trzeciej.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

W Republice Chorwacji wnioski w sprawach cywilnych składa się do właściwego sądu rejonowego, a w sprawach gospodarczych do właściwego sądu gospodarczego.

Wszystkie sądy rejonowe są właściwe do orzekania w kwestii uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych przez zagraniczne sądy.

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

W Republice Chorwacji środek zaskarżenia od orzeczenia o wniosku o uznanie lub wykonanie w sprawach cywilnych należy złożyć do sądu okręgowego (*županijski sud*) za pośrednictwem właściwego sądu rejonowego (*općinski sud*) oraz w sprawach gospodarczych do Wysokiego Sądu Gospodarczego (*Visoki trgovački sud*) za pośrednictwem sądu gospodarczego (*trgovački sud*).

Kliknij na link poniżej, aby zobaczyć wszystkie właściwe organy powiązane z tym artykułem.
[Wykaz właściwych organów](#)

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

Na podstawie obowiązującego prawa krajowego nie istnieją sądy, do których można wnieść skargę kasacyjną.

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

Jeśli chodzi o jurysdykcję w sprawach cywilnych i handlowych, w art. 46 ustawy o prawie prywatnym międzynarodowym (Zakon o međunarodnom privatnom pravu) (dziennik urzędowy Republiki Chorwacji – „Narodne novine” nr 101/17), który wszedł w życie 29 stycznia 2019 r., przewidziano, że w sporach z elementem

międzynarodowym jurysdykcję mają sądy chorwackie. Przepis ten przewiduje wyraźnie stosowanie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012) do spraw objętych jego zakresem i rozszerza jego stosowanie na sytuacje dotyczące obywateli państw trzecich. Ust. 3 tego artykułu dopuszcza możliwość podjęcia decyzji, że jurysdykcję ma sąd państwa trzeciego, z wyjątkiem sytuacji w których sąd chorwacki lub sąd innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma jurysdykcję wyłączną.

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

W Republice Chorwacji przypozwanie osoby trzeciej uregulowano w art. 211 kodeksu postępowania cywilnego (Zakon o parničnom postupku).

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

- Umowa między Federacją Ludową Republiką Jugosławii a Ludową Republiką Bułgarii o wzajemnej pomocy prawnej z dnia 23 marca 1956 r.
- Traktat między Socjalistyczną Federacją Republiką Jugosławii a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych z dnia 20 stycznia 1964 r.
- Konwencja między Rządem Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Jugosławii a Rządem Republiki Francuskiej o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 18 maja 1971 r.
- Umowa między Federacją Ludową Republiką Jugosławii a Królestwem Grecji o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń z dnia 18 czerwca 1959 r.
- Traktat między Socjalistyczną Federacją Republiką Jugosławii a Węgierską Republiką Ludową o wzajemnej pomocy prawnej z dnia 7 marca 1968 r.
- Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Federacją Ludową Republiką Jugosławii o obrocie prawnym w sprawach cywilnych i karnych z dnia 6 lutego 1960 r.
- Traktat między Rumuńską Republiką Ludową a Federacją Ludową Republiką Jugosławii o pomocy prawnej z dnia 18 października 1960 r.
- Konwencja między Federacją Ludową Republiką Jugosławii a Republiką Włoską o wzajemnej współpracy sądowej w sprawach cywilnych i administracyjnych, podpisana w Rzymie dnia 3 grudnia 1960 r.
- Traktat między Federacją Ludową Republiką Jugosławii a Republiką Austrii o wzajemnej współpracy sądowej, podpisany w Wiedniu dnia 16 grudnia 1954 r.
- Traktat między Republiką Chorwacji a Republiką Słowenii o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych z dnia 7 lutego 1994 r.

Ostatnia aktualizacja: 15/07/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.